

Syns mod Menighederne, at Embeder skulle staa ledige et Par Aar, fordi der ikke kan gives et saadant Tilskud til Præsternes Løn, at Menighederne kunne faae Præster. Det er altsaa derfor, at jeg skal tillade mig at anbefale, at Landstthinget ligesom de foregaaende Aar vedtager at forhøje de 25,000 Kr. til 35,000 Kr. Endnu skal jeg kun tillade mig at sige med Hensyn til Spørgsmaalet om en Præstelønningslov, at hvis der virkelig var nogen Udset til, at man kunde blive enig om en saadan, vilde jeg ogsaa anse det for overmaade heldigt, om en saadan Lov kunde gives, men jeg tror, at man maa sige, at Spørene stræmme, at de Forhandlinger, som i sin Tid ere førte om en Præstelønningslov, ikke tyde paa, at man vil kunne komme til et Resultat af den Bestaaenhed, at Præsterne kunne lønnes saaledes, at de ikke synke ned i fuldstændig Armod. Biskop Valle har en Gang sagt, at en stor Del af Landets Præster paa hans Tid vare saaledes stillede, at deres Arbejde væsentligt bestod i, at de om Søndagen gik op paa Prædikestolen for at trøste Andre for de Næringsforger, som de selv sukede over de sex Dage i Ugen. Det er virkelig saa, mine Herrer, at der er mange af Landets Præster, hvis Gjærning i høj Grad hæmmes og svækkes derved, at de leve under trykkende økonomiske Aar. Det er ikke let for en Mand at gjøre en aandelig Gjærning, naar han er saaledes stillet, at han hele sit Liv igjennem eller i alt Fald mange Aar af sit Liv skal lide under et stærkt økonomisk Tryk. Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale Uendlingsforslaget under Nr. 6.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg skal ligesom den sidste ærede Taler anbefale det høje Thing at stemme for, at der ydes 35,000 Kr. af Stiftsmidlerne til de lavestlønnede Præsteembeder. Jeg er enig med ham i, at Bevillingen er aldeles nødvendig, og at man ikke kan sætte den ned til 25,000 Kr. Jeg har ikke i Sinde at svare paa det Spørgsmaal, der blev rettet til mig af det ærede Medlem for 11te Kred (Th. Nielsen) om at komme frem med en Præstelønningslov. Jeg har egentlig ikke den Opfattelse, at Tiden er dertil, men, som sagt, jeg skal lade dette Spørgsmaal ligge. Om det andet Spørgsmaal, som staar lidt i Forbindelse dermed, forsaa vidt det jo ogsaa angaar Brug eller Ikke-Brug af Stiftsmidlerne, nemlig Statens Tilskud til forskjellige Kirkers Opførelse, skal jeg sige, at jeg ikke har kunnet gaa ind paa Folkethingets Forlangende om, at Halvdelen af Tilskudet skalde ydes af

Stiftsmidlerne, for det Første af den principielle Grund, at jeg ikke anser det for rigtig. De saataldte Stiftsmidler ere fremkomne ved Fradrag fra de store Præsteembeders Indtæcter og vedkomme aldeles ikke Spørgsmaalet om Opførelsen af Kirker. Er Forholdene saaledes, at Menigheden ikke selv kan skaffe sig de Kirker, som ere nødvendige, maa Staten træde til; der er ingen Anden, der kan have nogen som helst Forpligtelse dertil; Præstestanden her i Landet har sikkert ikke nogen Forpligtelse dertil. For det Andet har jeg ikke kunnet tiltræde Forlangendet, fordi der ingen Penge er. Jeg reager paa, at vi skulle bruge aarlig af Stiftsmidlerne 35,000 til de lavere lønnede Embeder. Stiftsmidternes Indtægt kan regnes for Diebliffet at være ca. 27,000 Kr., og der er en Kapital af noget over 80,000 Kr. Naar Renten deraf lægges til, vil der blive lidt over 30,000 Kr., som vi have at raade over. Naar vi nu bruge 35,000, maa man altsaa endda tage op af den ringe Kapital, som der er, saa at der ikke kan være Tale om, at den ringe Kapital kan anvendes til at komme Kirkeengen i Møde i de maare Gane i Sjælland eller andersteds. Hvorledes det skalde ske, forstaar jeg slet ikke, thi som sagt, Pengene ere der ikke, og det er dog virkelig nødvendigt, naar det skal føres igjennem. At der kan være nok til den enkelte Kirke, det er ganske vist, men her er Tale om Principet og om at gaa videre ad samme Vej, hvis man nu gaar ind derpaa. Hvad angaar Bidraget til den private Realskole i Helsingør, har jeg stillet Forslaget derom i Folkethinget efter Andragende fra vedkommende Skolebestyrer og efter de Anbefalinger, der forelaa, ifølge hvilke denne Skole maa anses for at være en særlig god Skole. Nu er der reist den Indvendning derimod fra det ærede Udvalgs Flertals Side, at man ikke bør give Bidrag fra Statens Side til to Realskoler i samme By. Dertil kan jeg sige baade Ja og Nei. Var Talen om en ganske lille By, var det vistnok rigtig, at man ikke paa en vis Maade konkurrerede med sig selv, men naar Talen er om en stor By, kan Principet umulig holdes. Spørgsmaalet er for mig egentlig kun det: Er Helsingør en saa stor By, at det kan forsvares fra Statens Side at understøtte to Realskoler i denne By, eller maa man sige, at Helsingør er for lille dertil? Det er en Skjønssag, og jeg har skjønnet saaledes, at jeg har kunnet foreslaa dette Bidrag uden at skade den anden Skole derved. Mener man i Landstthinget, at det er galt, er det jo en ligefrem Bevillingsag, og saa maa jeg finde